

[Inger Gautier Schmit.]

Minister — maaske ikke her i Folketinget, men saa i det kommende Udvalg — oplyse, hvorvidt disse Penge er brugt og hvad de er forbrugt til, men det gælder jo i allerhøjeste Grad om, at Pengene bliver brugt til det, som virkelig maa siges at være forsvarelige og gavnlige Foranstaltninger. Naturligvis er Tryksager ogsaa vigtige, og jeg tvivler ikke paa, at en umaadelig Masse Penge er gaaet til Tryksager; men efter de Erfaringer, Verden har gjort, maa jeg dog mene, at man er kommet til Klarhed over, at det, der er nødvendigt for en Befolkning i særlig udsatte Byer, er de Beredskabsrum, som man i andre Lande anser for det første og vigtigste. Jeg vil derfor haabe, at Planerne om disse Beskyttelsesrum maa nyde Fremme i tilbørligt Omfang.

Der næst maa jeg mene, at en Forenkling var ønskelig. Der er saa mange Faktorer, der spiller ind i det civile Luftværn: Politiet — Politimesteren bliver jo Luftværnschef og faar herved en betydelig forøget Opgave og et ret stort Ansvar, synes jeg, baade i Retning af at uddanne det Mandskab, som skal opdrages til denne Virksomhed, og i Retning af Samarbejde med de kommunale Myndigheder — Sanitetsvæsenet, Brandvæsenet o. s. v. Jeg vil ønske, at der her maa være en vis Ensrætning i god Forstand, ikke saadan, at man skal bære sig akkurat lige saadan ad i Roskilde som i København, men dog saaledes, at der er en vis general Linie, man gaar frem efter, for at ikke Pengene skal blive øst ud paa uforstandig Maade til unødvendige Foretagender, men at man paa den anden Side heller ikke lader det ligge og syltes, saa at der egentlig ikke bliver foretaget noget virkeligt eller lagt en gennemgribende og tilfredsstillende Plan.

Jeg vil altsaa meget ønske, at det Samarbejde, der finder Sred her mellem de forskellige Autoriteter, maa give sig Udslag i en samlet, praktisk og for Befolkningen forstaaelig Plan. Der er ikke noget saa uheldigt som dette, at Befolkningen ved, at der bliver brugt en Masse Penge, afholdt en Mængde Møder, lagt en Mængde Planer, men man ved intet som helst om, hvad der foretages, og man ved egentlig ikke rigtig, hvad alle disse mange forskellige Penge bliver brugt til.

Jeg beder derfor om, at der maa blive en god Plan for det; der foretages, en forenklet Plan. Herunder tænker jeg foruden paa de Beskyttelsesrum, som jeg før nævnte, ogsaa paa den Evakueringstjeneste, der selvfølgelig er noget af det allervigtigste at for-

berede ved det civile Luftværn. Naar man ikke er udsat, er det meget vanskeligt at interessere Mennesker for en Evakuering, men jeg tror, at det vil være noget lettere nu at interessere det danske Folk for en samlet Evakueringsplan for de, som man mener, udsatte Byer.

Her synes jeg, at man meget vel kan bruge i stor Udstrækning, har brugt og vil bruge det kvindelige Beredskab, som har stillet sig til Raadighed for denne Opgaves Løsning. Som jeg ved tidligere Lejligheder har udtalt, synes jeg, at man noget sent har appelleret til denne Arbejdsfælle, og derfor er det Arbejde, der her er sket indtil Dato, efter min Mening endnu utilfredsstillende.

Jeg synes, at de danske Kvinder, naar man tænker paa, hvad man i Sverige og ikke mindst i Finland har udrettet, er langt tilbage med Hensyn til det forberedende Arbejde; men jeg vil ikke lægge Ansvaret paa Kvinderne, men paa de Myndigheder, som paa et tidligere Tidspunkt burde have kaldt paa Kvinderne og givet dem Anledning til at tage disse Opgaver op. Jeg tror dog, at de sidste Tiders meget alvorlige Oplevelser har overbevist Myndighederne om, at man ogsaa fra Kvindernes Side bør paaregne en stor og ganske uundværlig Medhjælp, og at de Direktiver, der gives Kvinderne med Hensyn til deres Delagtighed i det civile Luftværn, maa blive udvidet og klarlagt, saa at der virkelig kan komme Gang i Arbejdet.

Jeg har selv personlig deltaget i nogle af de Foredrag, som har været holdt for de Kvinder, som har stillet sig til Raadighed, og jeg har bestandig i disse Forsamlinger, hvor Foredragene har været holdt, hørt denne Udtalelse fra Kvinderne omkring mig — jeg kendte ingen af dem —: Hvorfor faar vi ikke Lov til at faa en Opgave; Foredrag kan vi jo læse os til, dem kan vi jo se i Avisen. — Nu kan man maaske nok sige: Ja, men det er ikke sikkert, at Kvinderne læser disse Foredrag, og det kan ogsaa være, at det er et rigtigt Ræsonnement. Men man kan ikke i det lange Løb opretholde Interessen ved blot i Ny og Næ at høre et Foredrag, som mere eller mindre maaske kan have fæstnet Kvindernes Interesse yderligere om denne Sag. Dette siger jeg ikke som en Kritik, men kun som en ganske kort Redegørelse for, hvordan hele Opfattelsen af dette Spørgsmaal er i Kvindekredse bl. a. her i København.

Evakueringsspørgsmaalet ønsker jeg